

Arrest

**nr. 37 417 van 24 januari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbepaalde nationaliteit, op 22 januari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 2010 om 18 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 oktober 2009 een asielerzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 30 september 2008 in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 4 november 2009, gelet op artikel 10.2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.4. Op 15 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (Y. A. Y. D.) geboren te Jabalia , op (in) 11.01.1989 van nationaliteit te zijn : Onbepaald die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde een viertal maanden voor zijn asielaanvraag in België te zijn toegekomen. Op 02 oktober 2009 vroeg hij het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 11 januari 1989 te Jabalia. Betrokkene zou van onbepaald staatsburgerschap zijn maar verklaarde zelf van op Palestijns grondgebied te komen.

Uit het Eurodacverslag van 02 oktober 2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken op 30 september 2008 werden genomen te Mytilini (Lesbos) - Griekenland.

De Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 18 januari 2010 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 05 januari 2010 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15 oktober 2009 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij Gaza rond eind juli 2008 verliet richting Egypte. Betrokkene verklaarde een week in Egypte verbleven te hebben en vervolgens per bootje illegaal naar een Grieks eiland te zijn gevaren. Betrokkene zou vervolgens een viertal maanden verbleven hebben bij een Grieks gezin hetwelk kennissen zouden zijn geweest van de smokkelaar. Twee maanden later zou betrokkene vervolgens per bootje naar Italië gegaan zijn. Na een week in Italië verbleven te hebben, zou hij getracht hebben de grens met Frankrijk over te steken maar door de Franse politie zijn teruggebracht naar Italië. Vervolgens zou betrokkene te voet terug de grens tussen Italië en Frankrijk zijn overgestoken om vervolgens via Madona en Lyon naar Parijs te trekken per trein waar hij gedurende anderhalve maand bij "Algerijnen en Tunesiërs" verbleven zou hebben. Na dit verblijf zou betrokkene naar België gekomen zijn. Betrokkene kan niet aangeven wanneer hij in België is toegekomen. Hij zou na zijn aankomst in België gedurende een aantal maanden in een leegstaand huis gewoond hebben alvorens asiel aan te vragen bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 04 november 2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§2 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd gezien de verklaringen van betrokkene dat hij eerst vier maanden bij een Grieks gezin verbleef om vervolgens twee maanden later naar Italië te trekken per boot en aldus

langer dan de in art. 10§2 vermeldde minimum-periode van vijf maanden, in Griekenland verbleven heeft. Op 05 januari 2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18 februari 2003 wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan de bevoegde Griekse autoriteiten laten weten via een Tacit Agreement op 18 januari 2010(.

Aangaande de verantwoordelijkheid van Griekenland voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Griekenland de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken 17/09/2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden behalve dat hij een oom langs moederszijde in België heeft en dat deze hem aangemoedigd zou hebben om naar België te komen.

Met betrekking tot deze in oom die in België aanwezig zou zijn en betrokkene aangemoedigd zou hebben om naar België te komen, dient te worden opgemerkt dat deze niet behoort tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft geen andere familieleden in België of Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij verkouden is omdat hij vier maanden in een leegstaand huis in België verbleven heeft. Betrokkene stelt eveneens dat hij pijn heeft aan de polsen en benen omdat hij gemarteld zou zijn. Betrokkene brengt van deze aangebrachte gezondheidsproblemen echter niet het minste begin van bewijs aan en bovendien maakt hij ook niet aannemelijk dat indien hij deze gezondheidsproblemen zou hebben, dat deze hem zouden verhinderen om te reizen.

Betrokkene kan verder niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het aanhalen van een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 10§2 en 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel teneinde de effectieve uitvoering van de bestreden beslissing te verzekeren, zodat vaststaat dat de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Hij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad van State (RvS 2 maart 2005, nr. 141.510). Verweerder erkent dat verzoeker op 27 januari 2010 zal worden overgebracht naar Griekenland.

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt bijgevolg voldoende aangetoond en wordt niet betwist.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker meent twee ernstige middelen te kunnen aanvoeren.

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Er dient evenwel te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing dragen niet te kennen, nu hij deze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan dan ook niet ernstig worden aangevoerd.

Verzoeker lijkt verder de schending van de materiële motiveringsplicht te willen invoeren daar hij stelt dat de bestreden beslissing berust op verkeerde gronden. Hij geeft meer specifiek aan van oordeel te zijn dat verweerder - met betrekking tot de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus - ten onrechte heeft gemotiveerd dat uit niets blijkt dat de omzetting van deze richtlijnen niet correct zou gebeurd zijn. Hij betoogt dat *“op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de omzetting niet correct gebeurde, in de zin dat de omzetting in de praktijk uitblijft”*. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit de door verzoeker neergelegde stukken prima facie niet kan afgeleid worden dat de omzetting van de Europese richtlijnen in Griekenland incorrect zou gebeurd zijn en dient te duiden dat uit het feit dat een aantal organisaties kritiek hebben op de toepassing in de praktijk van de Griekse wetgeving niet zonder meer kan gededuceerd worden dat de Europese reglementering onvoldoende of verkeerd is geïmplementeerd in de Griekse nationale wetgeving. De vaststelling dat er in bepaalde gevallen functionele tekortkomingen zijn bij de toepassing van de Griekse asiel- en opvangwetgeving staat er niet aan in de weg dat een vreemdeling zich wel kan beroepen op deze wetgeving en, indien dit zou vereist zijn, zelfs op de directe werking van de Europese richtlijnen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Het eerste middel is niet ernstig

In een tweede middel betoogt verzoeker dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden werd. Hij benadrukt in eerste instantie dat het verbod op *“non-refoulement”* inherent is aan artikel 3 van het EVRM.

Het verbod tot uitzetting of terugleiding waarop verzoeker doelt, is opgenomen in artikel 33, eerste lid, van de Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Deze bepaling luidt als volgt:

“Geen der Verdragssluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.”

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker wordt teruggestuurd naar Griekenland en verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn leven of zijn vrijheid in deze lidstaat van de Europese Unie bedreigd zouden zijn *“op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

Aangezien geen schending van artikel 33, eerste lid, van de Vluchtelingenconventie aannemelijk wordt gemaakt kan niet gesteld worden dat uit een miskenning van deze bepaling ook een schending van artikel 3 van het EVRM voortvloeit.

Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij hoe dan ook bij zijn terugkeer omwille van zijn administratieve status van zijn vrijheid dreigt beroofd te worden en licht hij toe dat de situatie in bepaalde detentiecentra dusdanig is dat kan gesteld worden dat personen die er opgesloten worden onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Om evenwel te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verweerder erkent dat verzoeker bij zijn aankomst in Griekenland kortstondig van zijn vrijheid kan beroofd worden en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de omstandigheden in een aantal detentiecentra in Griekenland effectief ter discussie staan. De aangebrachte stukken laten echter niet toe vast te stellen dat de situatie in het centrum in de luchthaven van Athene – waar verzoeker volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing bij zijn aankomst in Griekenland kortstondig dient te verblijven tot de opvangprocedure is geregeld – van dien aard is dat kan gesproken worden van een risico dat verzoeker zal onderworpen worden aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Verzoekers stelling dat hij ook nadien zal gedetineerd blijven of worden en dat dit zal gebeuren in onmenselijke omstandigheden is slechts een bewering. Aangezien verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland in het verleden niet verontrust werd kan niet ingezien worden waarom dit nu plots wel het geval zou zijn.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt voorts dat verzoeker, op het ogenblik dat hij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en hem dus de mogelijkheid geboden werd om eventuele inbreuken op zijn rechten kenbaar te maken, geen enkele bemerking maakte over de situatie in Griekenland. Er mag dus verondersteld worden dat verzoeker tijdens zijn maandenlange verblijf in Griekenland niet onderworpen werd aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Van een vreemdeling die wel aan dergelijke maatregelen onderworpen werd kan immers verwacht worden dat hij deze meedeelt wanneer hij in een ander land een beschermingsstatus vraagt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder heeft nagelaten in de bestreden beslissing het door hem aangebrachte begin van bewijs te weerleggen.

In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van zijn middel licht verzoeker toe dat de opvangmodaliteiten in Griekenland onvoldoende zijn en dat hij derhalve ofwel op straat zal dienen te overleven ofwel genoeg zal moeten nemen met een plaats in een opvangcentrum waar de levensomstandigheden te wensen overlaten.

De stukken die aan de Raad werden overgelegd leren evenwel dat de richtlijn 2003/9/EG in het Griekse recht werd omgezet en dat de Griekse autoriteiten, naar aanleiding van een kritisch verslag, formeel bevestigden dat een asielzoeker een recht op gedegen opvang kan laten gelden. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in de richtlijn 2003/9/EG worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die voorzien worden door deze

richtlijn, hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden. In dit verband is het belangrijk op te merken dat uit een van de door verzoeker aan de Raad ter beschikking gestelde documenten kan afgeleid worden dat het voor een vreemdeling die klachten heeft over de opvang in Griekenland de facto mogelijk is om een raadsman te contacteren die hem kan bijstaan om zijn belangen te behartigen. Gelet op deze vaststellingen kan uit het feit dat België verzoeker wenst over te brengen naar Griekenland geen schending van artikel 3 van het EVRM afgeleid worden (cfr. nogmaals EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk).

Het is ook niet betwist dat de Belgische overheden de Griekse autoriteiten, bij schrijven van 19 januari 2010, op de hoogte stelden van het tijdstip waarop verzoeker zal worden overgedragen. De Griekse autoriteiten zijn bijgevolg op de hoogte van de komst van verzoeker en weten dat de persoon die zij op de luchthaven dienen op te vangen een asielverzoek wenst in te dienen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de problemen die eigen zijn aan de onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen en de problemen die deze personen ondervinden om op korte termijn hun asielverzoek te laten registreren.

Er kan bijgevolg niet besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM en er blijkt evenmin dat verzoeker, hoewel hij dit laat uitschijnen, niet zou kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

G. DE BOECK